

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

LVII. De Dogmatibus, & Ritibus ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.
26. Maji.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

charitatis sensu hortamur, & obtestamur, ut in vestram veluti clientelam suscipientes Pauperes, dignum pietate vestra zelum exhibeatis. Vestris primùm vocibus, & exhortationibus, ac mandatis etiam in singulis Diocesium vestrarum Patriarchiis inter Missarum solemniam evulgandis, commendetur Egenorum causa, agnoscatque Populus, quam turpe, ac Christiano nomini indecorum sit, messe jam absolutâ, Pauperes ab Agri finibus amoveri. Potissimum verò intelligant Agrorum Domini, colligendarum Spicarum morem immaturo consilio sublatum fuisse in iis locis, in quibus diuturno usu jam invaluerat, ibique restitui omninò oportere: Ubi verò pia hæc consuetudo recepta adhuc non sit, pro viribus inducatur, in solatium Egenorum, qui gravi saltem, si non extremâ laborant inopiâ, quique in difficultum temporum angustiis magis, magisque conficiuntur.

Item reliquis
animarum
Pastoribus.

§. 7. Demum Curatores Animarum in Populi aures, animosque ingerant, certâ non satis ratione constare, an quod veteri lege cautum est, novâ abrogatum sit: & an Pauperes quaesito ex præcepto jure, vel impetrato à misericordia beneficio, colligendarum Spicarum libertate fruantur. Plura de hoc argumento subijcere non sinit evidens æquitas Causâ: Sed assuetis Pauperum rebus solatium à perfecto zelo, & pietate vestra polliciti, Apostolicam Vobis benedictionem ex animo impertimur.

Dat. die 22.
Maji 1742.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xxii. Maji MDCCXLII. Pontificatus Nostri Anno Secundo.

LVII.

De Dogmatibus, & ritibus ab Italo-Græcis tenendis, atque servandis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

ETSI Pastoralis Romani Pontificis vigilantia ad omnes Christi-fideles longissimis etiam Locorum intervallis distantes, ac vitæ, rituum, & linguarum genere inter se maximè differentes paterna charitate sese extendat, omnemque curam, ac studium adhibeat, ut ubique Terrarum Catholice Fidei integritas, Ecclesiastica Disciplina nitore, probitasque morum, facta tecta serventur; majoribus tamen Pontificie sollicitudinis studiis in eos intendit, qui in Ditione Ecclesiastica, & in reliquis Italiae partibus, ejusque Insulis adjacentibus sive orti, sive aliundè advecti Incolæ commorantur. Cum itaque factum sit, ut grassantibus jam dudum per totum Orientem, tum barbarorum Infidelium immunitate, tum etiam Schismaticorum perfidiâ, plurimi ex Græcia, Epiro, Albania, aliisque Asiae regionibus, ad Italiam, eique adjacentes Insulas, tanquam ad fidei, & tranquillitatis portum confugientes, ibidem Sedes, ac domicilium collocaverint; & tam ipsi, quam eorum Filii, Græcorum mores, instituta, ritus, & consuetudines à Græcis Progenitoribus sibi traditas studiosè, enixèque servare pergant; ita tamen, ut debitam Romanæ Ecclesiæ obedientiam, ac devotionem omninò profiteantur; hinc est, quod Nos, qui ineffabili Dei clementia, meritis licet imparibus, ejus vicem gerimus in terris, apud quem non est Græcus, & Judæus, Barbarus, & Scythæ, (omnes enim unum sunt in Christo Jesu), Græcos, & Albanenses Græci Ritus, tam in Ditione nostra Ecclesiastica, & utrâque Sicilia, quam in reliquis Italiae partibus, & Insulis adjacentibus, in Diocesi Latinorum Episcoporum commorantes, specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes; omnia & fin-

Causa hujus
Constitutio-
nis, & confir-
matio Privi-
legiorum, que
Italo-Græcis
tam Sæcularibus,
quam Regularibus
à Sæcra
Sede concessa
fuere.

gula, quæ laudabiliter provida Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum ordinatione Græcis, & Albanensibus prædictis, tum quoad rituum Græcorum, sive consuetudinum observantiam, tum quoad privilegia, immunitates, exemptiones, favores, indulgentias, & gratias concessas, statuta, ordinata, indulta, & facta dignoscuntur, ut plenioris roboris firmitatem obtineant, eoque firmius, & stabilius illibata, inconcussaque perdurent, quò sæpius sunt in genere, & specie Sedis Apostolicæ præsidio communita, per præsentis nostras Literas innovamus, confirmamus, & approbamus, illisque nostræ approbationis, confirmationis, & innovationis robur adjicimus; ut iisdem privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indulgentiis, & favoribus, perinde ac Clerici Latini tam Sæculares, quam Regulares, eorumque Ecclesiæ, Monasteria, & Bona in iisdem Locis, ubi Italo-Græci commorantur, utuntur, potiuntur, & gaudent, uti, potiri, & gaudere liberè possint, ac valeant; ut privilegii, & gratiis hujusmodi sibi concessis in Domino plenè gaudentes, in tranquillitate pacis conquiescant, & per semitam mandatorum Dei gradientes, ferventiori erga Apostolicam Sedem devotione perseverent.

Quoniam verò pro diversis rerum, ac temporum circumstantiis plures, ac diversæ editæ fuerunt ab iisdem Prædecessoribus nostris Romanis Pontificibus, & à nonnullis Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregationibus circa eosdem Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, consuetudines, instituta, debitamque latinis Præsulibus, in quorum Diocesi degunt, subjectionem Apostolicæ Constitutiones, ordinationes, responsa, edicta, & decreta; eamque ob causam tam de ritibus ipsorum Græcorum, & Albanensium, quam de eorumdem Sacerdotum potestate, & Latinorum etiam Præsulum, atque Parochorum jurisdictione, & auctoritate sæpè obortæ sunt, & oboriri solent quaestiones & controversiæ: Nos pro nostra Pastoralis officii sollicitudine, quantum in Nobis est, hisce malis opportunitum remedium adhibere, causasque omnes litium, jurgiorum, dissidiorum, contentionum, quaestionum, & controversiarum amputare, certamque super rebus hujusmodi tum præfatis Græcis, & Albanensibus Græci ritus, tum Latinis Episcopis, & Parochis regulam, normam, & instructionem, cui potissimum sese in posterum conformare, & in singulis occurrentibus dubiis, & casibus inharere debeant, tradere cupientes; omnia & quæcumque per eosdem Romanos Pontifices Prædecessores nostros, ac præsertim Innocentium IV., Leonem X., Clementem VII., Paulum III., Julium etiam III., Pium IV., & V., Gregorium XII., Clementem VIII., & forsitan alios Romanos Pontifices circa memoratos Græcos, & Albanenses, eorumque ritus, & consuetudines ordinata, & constituta fuisse comperimus, ut quò sæpius fideles ipsi illa perspicent innovari, eò ferventius, ac promptius ad illorum observantiam excitentur; in aliis omnibus, præterquam in iis, que præsentibus nostris adversantur, confirmanda & innovanda, nostroque auctoritatis munimine roboranda esse censemus, & confirmamus, atque innovamus; aliaque insuper Motu proprio, & ex certa scientia, maturâque deliberatione nostra, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, hac nostra perpetuò vâlitura sanctione, & Constitutione, disponimus, constituimus, ordinamus, decernimus, & declaramus, prout in Domino conspiciamus expedire.

Confirmatio
& innovatio
Constitutio-
num Aposto-
licarum quoad
Italo-Græcos.

§. I.

De Fide Catholica.

AC primò quidem cum Catholica Fides sit
ejusmodi, ut nisi eam quisque integram
inviolatamque servaverit, salvus esse non possit,
quæcumque credit, ac docet Sacrosancta Ro-
mana Ecclesia, ea omnia, & singula iidem
Græci, & Albanenses Græci Ritus integrè, fir-
miter, indubitanterque credere, atque affir-
mare tenentur; prout in Sacra Oecumenica Syn-
odo Florentina super unione Occidentalis, &
Orientalis Ecclesie, definitum & declaratum
fuit; & in professione Orthodoxæ Fidei à Græ-
cis jussu Gregorii Papæ XIII. Prædecessoris no-
stri emittenda continetur, videlicet.

I. Quod Spiritus Sanctus à Patre, & Filio
æternaliter est, & essentiam suam, suumque
esse subsistens habet ex Patre simul, & Filio,
& ex utroque æternaliter tanquam ab uno prin-
cipio, & unica spiratione, procedit: Et quod ea
Verborum illorum: *Filioque*: explicatio, veritatis
declaratæ gratia & imminente tunc necessitate,
licetè ac rationaliter Symbolo fuit apposita.

Etsi autem Græci teneantur credere, etiam
à Filio Spiritum Sanctum procedere, non tan-
tamen tenentur in Symbolo pronunciare; con-
traria tamen consuetudo ab Albanensibus Græci
ritus laudabiliter recepta est, quam ab iisdem
Albanensibus, aliisque quibuscumque, in Eccle-
siis, ubi ea viget, servari volumus; quin etiam
à Græcis Presbyteris aliarum quarumcumque
Regionum commorantibus in Italia, ejusque In-
sulis adjacentibus, si ab Ordinariis Locorum,
vel ob suspicionem hæresis, vel ob scandalum,
vel ob aliam justam causam requisiti fuerint,
particulam illam: *Filioque*: in Symbolo pronun-
ciari præcipimus, ac mandamus.

II. Item profiteri tenentur, tam in azymo,
quàm in fermentato pane triticeo, Corpus
Christi veraciter conficere: & Sacerdotes in alter-
utro ipsum Domini Corpus conficere debere,
unumquemque scilicet juxta suæ Ecclesie sive
Occidentalis, sive Orientalis consuetudinem.

III. Item, si verè pœnitentes in Dei chari-
tate decesserint, antequam dignis pœnitentiæ
fructibus de commissis, & omnis satisfecerint,
eorum animas pœnis Purgatorii post mortem
purgari: & ut à pœnis hujusmodi releventur,
prodesse eis Fidelium vivorum suffragia, Missarum
scilicet Sacrificia, orationes, & eleemo-
synas, & alia pietatis officia, quæ à Fidelibus
pro aliis Fidelibus fieri consueverunt, secundum
Ecclesie instituta:

IV. Illorumque animas, qui post baptismum
susceptum, nullam omnino peccati maculam in-
currerunt, tum illas etiam, quæ post contra-
ctam peccati maculam, vel in suis Corporibus,
vel eisdem exuta corporibus, prout superius
dictum est, sunt purgatæ, in Cælum mox reci-
pi, & intueri clarè ipsum Deum Trinum, &
Unum, sicuti est, pro diversa tamen merito-
rum ratione, aliam aliâ perfectius.

V. Illorum autem animas, qui in actuali mor-
tali peccato, vel solo originali decedunt, mox
in infernum descendere, pœnis tamen dispari-
bus puniendas.

VI. Item Sanctam Apostolicam Sedem, & Ro-
manum Pontificem in univèrsam Orbem tenere
primatum, & ipsum Pontificem Romanum Suc-
cessorem esse Beati Petri Principis Apostolo-
rum, & verum Christi Vicarium, totiusque Ec-
clesie Caput, & omnium Christianorum Pa-
trem, & Doctorem existere, & ipsi in Beato
Petro pascendi, regendi, & gubernandi uni-
versalem Ecclesiam à Domino Nostro Jesu Christo
plenam potestatem traditam esse, quemadmo-
dum etiam in actis Oecumenicorum Concilio-
rum, & in Sacris Canonibus continetur.

VII. Cætera item omnia, quæ à Sacris Ca-
nonibus, & Oecumenicis Conciliis, ac præci-
puè à Sacrosancta Tridentina Synodo, & à Gre-
gorio XIII. Prædecessore nostro in professione
prædicta Orthodoxæ Fidei à Græcis emittenda,
tradita, definita, & declarata fuerunt, indubitanter
recipere, ac profiteri debent; simul-
que contraria omnia, & Schismata, atque hæ-
reses quascumque, à Sancta Catholica, & Apo-
stolica Ecclesia Romana omnium Ecclesiarum
Matre, & Magistra damnatas, rejectas, ana-
thematizatas, pariter damnare, rejicere, ana-
thematizare, & abjurare omnino tenentur.

§. II.

De Sacramento Baptismi, Pueris baptizatis, ritus-
que in Baptismate suscepti mutatione.

I. Presbyteri Græci baptizatos Chrismate in
fronte non consignent; & ideo ab ipsis
in ordine baptismi apud eorum Euchologium
præmittantur, quæ sequuntur post illa verba:
ναὶ ἡμεῖς τὴν ἕξιν ἔχομεν: usque ibi: *ἡμεῖς ἀποὶ
τοῦ ἁγίου πνεύματος*: hoc est: *Et post orationem* &c.:
ubi habetur forma hujus consignationis, usque
ad illa: *Postea facit Sacerdos figuram circuli* &c.

II. Cùm Presbyteris Græcis in Euchologio
hæc Baptismi forma præscribatur: *Baptizatur
Servus Dei N. in nomine Patris, & Filii, &
Spiritus Sancti*: quæ latinæ formæ: *Ego te bap-
tizo in nomine* &c.: æquivalet: trinæque aquæ
immersione, seu asperione in eo conferendo
utantur, non sunt his super rebus à Latinis Lo-
corum Ordinariis inquietandi.

III. Etsi Græcis in Regno Cypri commoran-
tibus Innocentius IV. Prædecessor noster olim
injunxerit, ut in unctionibus, quæ circa Bap-
tisma fiunt, morem Ecclesie Romanæ teneant,
& observent; Si tamen Presbyteri Albanenses
ritum ungenti pectus, & dorsi medium, aures,
pedes, atque manus, in Euchologio descriptum
servare voluerint, ubi non est contraria con-
suetudo, non sunt impediendi.

IV. Ritus autem, seu consuetudo, quam ha-
bere dicuntur Græci Orientales, ungenti per
totum baptizandorum corpora, si alicubi tolli,
vel removeri sine scandalo non potest, cum sive
fiat, sive non, quantum ad Baptismi efficaciam,
vel effectum, non multum referat, in iisdem
toleretur.

V. Nec refert etiam utrum frigidâ, vel ca-
lidâ aquâ baptizent, cum in utraq; Baptismum
habere parem vim, atque effectum, affir-
mare, & tenere dicantur.

VI. Si in eadem Ecclesia Infantes utriusque
Ritus baptizentur, Græcus Parochus Subditis
suis aquâ per ipsum Græco more benedictâ ritè
Baptismum confert; ac propterea molestandus
non est, si non utatur aquâ baptismali, quæ a
Parochis Latinis juxta morem Romanæ Ecclesie
adhibetur: Curent tamen Ordinarii, ut adfit
aqua baptismalis latinè consecrata, quam om-
nino (præter casum urgentis necessitatis) Sa-
cerdos Latinus adhibeat, quoties ei occurrerit
latinos pueros ad Baptismum excipere.

VII. Cum administratio Sacramenti Euchari-
stie, quod sub una, vel sub utraque specie In-
fantibus in Baptismo, & Pueris in Missa solent
Græci exhibere, nihil contra Orthodoxam fidem,
bonosque mores contineat (dummodo
iidem Græci credant, firmiterque teneant, com-
munionem hujusmodi non esse necessariam ad
salutem, & Baptismum sine communionem validè,
ac licetè posse ministrari); quia tamen ad de-
centiam, & reverentiam Sacramenti magis ex-
pedir, si illud eisdem denegetur: propterea ne
Græci, vel Albanenses Græci Ritus Euchari-
stie Sacramentum sub una, vel sub utraque specie

De recipien-
dis, & re-
jiciendis ca-
teris qua-
cumque reci-
pit, & reci-
pit Sancta
Romana Ec-
clesia.

Sacramenti
Confirmatio-
nis Collatio,
quæ in Eu-
chologio
Græcorum
post Bap-
tismum præ-
scribitur, a
Græcis Pres-
byteris est præ-
mittenda.
Non sunt
inquietandi
Presbyteri
Græci quoad
formam Sa-
cramenti Bap-
tismi.

In Unctio-
nibus, quæ
circa Bap-
tisma fiunt, ri-
tum suum in
Euchologio
descriptum
sequi permit-
tuntur.

Toleratur
ritus ungen-
di per totum
Baptizandorum
corpora,
si tolli sine
scandalo non
possit.

Nec refert,
utrum in fri-
gidâ, vel ca-
lidâ aquâ
baptizent.

Græci Paro-
chi ritè Bap-
tismi conferunt
aqua per ipsos
Græco more
benedictâ.

Prohibentur
Græci, ne
Infantibus
in Baptismo,
nec Pueris
in Missa Sa-
cramentum
Eucharistie
ministrant.

De Procef-
sione Spi-
ritus Sancti ex
Patre, Filio-
que.

De azymo,
& fermen-
tato.

De Purgato-
rio.

De visione
beatifica San-
ctorum.

De anima-
bus in pec-
cato actuali,
mortali, vel
originali de-
cedentium.
De Roma-
ni Pontificis
primatu.

Infantibus rationis usu carentibus in Baptismo, nec Pueris in Missa ministrant; interdicimus, ac prohibemus.

VIII. Infantes nati ex Patre, & Matre Græcis, ritu Græco, nisi aliter Parentes; accedente Ordinarii consensu, voluerint, baptizari debent.

IX. Nati verò ex Patre Latino, & Matre Græca, latinis sunt cõremoniis baptizandi; Proles enim sequi omninò debet Patris Ritus, si sit Latinus.

X. Si verò Pater sit Græcus, & Mater Latina, liberum erit eidem Patri, ut Proles, vel ritu Græco baptizetur, vel etiam ritu Latino, si Uxor Latina pravaluerit, idest, si in gratiam Uxoris Latina, confenserit Græcus Pater, ut latino ritu baptizetur.

XI. Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem pertinent, cujus ritu sunt baptizati, cum per Baptismum fiat suscepti ritus Græci, vel Latini professio; itaut ad Latinum ritum spectent qui latinis cõremoniis baptizati fuerint; qui verò ritu Græco Sacramentum Baptismi susceperint, in Græcorum numero sunt habendi; adeoque si ante usum rationis decesserint, a proprio, cujus ritu baptizati sunt, Parocho, & in propria Parochia sunt jure communi sepeliendi, nisi iis Baptismus collatus fuerit, vel ob gravem necessitatem, cum nimirum morti proximi fuerint, nec haberi potuerit proprii Parochi, vel ritus copia, vel ex dispensatione Apostolica, cum videlicet facultas data fuerit, ut latinè quidem baptizentur, sed in suo ritu Græco permaneant; In his enim casibus non censentur a proprio ad alium ritum transisse. Post usum autem rationis idem dicendum; nisi quis in alieni ritus Ecclesia sepeliri cupiat; si quis enim Græco ritu baptizatus, in Latina Ecclesia, vel latinè Baptismate initiatus, in Ecclesia Græca sepulturam eligat, juris regulæ sunt servandæ: nimirum cadaver extra propriam Parochiam a proprio Parocho esse associandum, quartâ funerali ei minime immunitâ, & ubi tumulandum est cadaver, ibi a Parocho illius Ecclesie, sive Latine, sive Græcæ sunt exequiæ celebrandæ.

XII. Quando verò Infantibus prædictis, seu etiam adultis, exequiæ ritu Græco, & in Ecclesia Græca, ut præfertur, jure communi sunt celebrandæ, tunc nullum jus habet Latinus Parocho interessendi cum Græco Parocho, nec partem aliquam Stollæ percipiendi; similiter nullum jus competit Parocho Græco, quando exequiæ in Ecclesia Latina, & per Latinum Parochum sunt peragendæ; sed servanda sunt utrobique Statuta de juribus Parochorum circa sepulturam eorum, qui ad propriam Parochiam spectant.

XIII. Quem ritum semel in baptismo sunt professi, sive Latinum, sive Græcum, in eo institui, & educari debent, nec ad alium possunt transire, si Latinum semel susceperint; ritus enim Latinus propter suam præstantiam, eo quod sit ritus Sanctæ Romanæ Ecclesie omnium Ecclesiarum Matris, & Magistra, sic supra Græcum ritum prævalet, maxime in Italicis regionibus, ubi latinis Episcopis Græci subiecti sunt, ut non modò ab ipso ad Græcum transitus nullatenus permittatur; verum etiam a Græcis semel assumptus, absque Apostolica dispensatione deferri nequeat.

XIV. Quod si Infans Græcum ritum in Baptismate susceperit, tunc requirendus est primùm Patris Græci consensus, deinde Episcopi Latini licentia, ut possit Mater Latina Filium suum Græcè baptizatum ad latinas cõremonias traducere. Adultis autem, si quidem sunt Ecclesiastici, in quocumque Ordine minori, vel etiam majori constituti, Sæculares, vel Regulares, a ritu Græco ad latinum sine expressa Sedis Apostolicæ licentia transire non liceat: si Laici, ut

ad ritum latinum transire possint, Episcopus Diocesanus pro sua prudentia permittere valeat; Non tamen Communitati Græcorum, sive Albanensium hujusmodi, sine Sedis Apostolicæ licentia, sed solum privatis personis, attenta uniuscujusque necessitate.

§. III.

De Sacramento Confirmationis.

Episcopi Latini Infantes, seu alios in suis Diocesis baptizatos a Presbyteris Græcis absolute Chrismate in fronte consignatos confirmari; cum neque per Prædecessores nostros, neque per Nos Græcis Presbyteris in Italia, & Insulis adjacentibus, ut infantibus baptizatis Sacramentum confirmationis conferant, facultas concessa sit, aut concedatur; quin imò usque ab anno 1595. a sel. rec. Clemente VIII. Prædecessore nostro fuit Presbyteris Italo-Græcis expressè interdictum, ne baptizatos Chrismate consignent.

II. Secus sub conditione, & cum cautela eos confirmare debent, de quibus verosimiliter dubitari potest, utrum ab Episcopis Græcis ordinem Baptismi juxta eorum Euchologium servantibus, fuerint baptizati.

III. Idem dicendum, si Episcopus Latinus ex dispensatione Apostolica Græcum aliquem ordinaverit, qui a Præsbytero Græco in Italia, vel adjacentibus Insulis fuerit baptizatus, nec constet, illum ab aliquo Episcopo, sive Latino, sive Græco, chrismate in fronte fuisse consignatum; debet nimirum illum antea absolute confirmare; sub conditione autem, si verosimiliter dubium esse possit, an ab Episcopo Græco fuerit baptizatus.

IV. Quamvis confirmati a simplici Sacerdote, cogendi non sunt ejusmodi Confirmationis Sacramentum ab Episcopo suscipere, si ex tali coactione scandala oriri possent; cum Sacramentum Confirmationis ejusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo salvas quis esse non possit; monendi tamen sunt ab Ordinariis Locorum, eos gravis peccati reatu teneri, si cum possunt ad confirmationem accedere, illam renuunt, ac negligunt.

V. Ubi Græcus Catholicus Episcopus haberi potest, prout habetur constitutus in Collegio Corsino Italo-Græcorum in Calabria, curent omninò latini Ordinarii, ut ab illo potius Græcis cõremoniis juxta Græcum Euchologium, quam a se latino ritu, Sacramentum Confirmationis Subditis suis Græco ritu viventibus Chrismate a Latinis Episcopis accepto ministraretur, ne scilicet Ecclesiarum ritus, quoad fieri potest, misceantur.

§. IV.

De Oleo Sancto Chrismatis, Catechumenorum, & infirmorum.

Non sunt cogendi Presbyteri Græci Olea Sancta, præter Chrisma, ab Episcopis Latinis Diocesanis accipere, cum hujusmodi Olea ab eis in ipsa Oleorum, & Sacramentorum exhibitione, ex veteri ritu, conficiantur, seu benedicantur; nisi tamen contraria consuetudo introducta sit, quam servari volumus, ac mandamus. Chrisma autem, quod nonnisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum, benedici potest, cogantur accipere.

II. Non audeant tamen ab Episcopis Græcis externis Schismaticis, seu S. R. E. communionem non habentibus, illud accipere, vel eo uti.

III. Item abstineant Chrisma accipere à quocumque alio Episcopo Latino, seu Græco Catholico, præter suum Ordinarium Latinum, cujus jurisdictioni subjiuntur.

Episcopi Latini Infantes à Græcis Presbyteris baptizatos, & absolute Chrismate consignatos confirmant.

Sub conditione autem, si verosimiliter dubitari potest, quod ab Episcopis Græcis fuerint baptizati.

Idem dicendum si Episcopus Latinus ordinem aliquem Græcum ab Episcopo Græco baptizatum, de quo non constet fuisse Chrismate consignatum.

Confirmati a simplici Sacerdote cogendi non sunt recipere ab Episcopo Confirmationis Sacramentum.

Ubi Græcus Catholicus Episcopus habetur, Sacramentum Confirmationis Episcopi Latini non administrant.

Non sunt cogendi Presbyteri Græci, præter Chrisma, alia Olea sancta ab Episcopo Latino accipere.

Prohibeantur Chrisma accipere ab Episcopis Schismaticis.

Item à quocumque alio Episcopo Catholico, præter Ordinarium Latinum.

§. V. De

Proles Parente utroque Græco progenita Græco ritu baptizetur. Latinè baptizetur Infans ex Patre Latino, & Matre Græca natus.

Ex Patre autem Græco Latina Matre natus latinè Baptismum suscipere potest, si Latina Uxor pravaluerit.

Infantes ad ejus Parochi jurisdictionem spectant, & ab eo sunt sepeliendi, si ante usum rationis decesserint, cujus ritu sunt baptizati, sive Latino, sive Græco; Et quid post usum rationis.

Cum Infantibus, sive adultis, ritu Græco in Ecclesia Græca sunt exequiæ celebrandæ; nullum jus est Latino Parocho interessendi, aut partem stollæ percipiendi, & e contra.

In quo quis ritu est baptizatus, in eo educari, & vivere debet: Ritus Latinus semel assumptus deferri nequit.

Quando de ritu Græco ad Latinum transire liceat.

S. V.

De Sacramentis Penitentiae, & extreme Unctionis.

I. Nulli per Sacerdotes, vel Confessarios, pro satisfactione penitentiae, unctio aliqua solummodo injungatur.

II. Infirmis verò, juxta verbum Jacobi Apostoli, unctio exhibeatur extrema.

III. Nec refert, utrum eadem Extrema Unctio per unum, vel plures Presbyteros administrari possit.

IV. Idem Sacerdos materiam adhibere, formamque pronunciare respective debet; ac propterea, qui ungit, idem dicat formam respondentem, nec alius ungat, & alius formam pronunciet.

V. In casu necessitatis Presbyteri Graeci Catholici possunt Latinos absolvere; utantur tamen forma absolutionis in Concilio Florentino praescripta, postea verò, si voluerint, dicant orationem illam deprecativam, quam pro forma hujusmodi absolutionis dicere tantum consueverunt.

VI. Extra verò casum necessitatis, si quos ex Presbyteris Albanensibus peritos, & ad confessiones omnium audiendas idoneos Ordinarios Latinos judicaverit, ut non solum Graecos, sed etiam Latinos ad se accedentes possint absolvere, id eorumdem Ordinariorum prudentiae, & arbitrio relinquatur.

VII. Sacerdotes quoque Conjugati, aliique, quibus Parochiarum cura, vel Ecclesiarum Parochialium regimen per Episcopos suos committitur, licite, & liberè possint Parochianorum suorum confessiones audire, ipsisque penitentiam injungere pro peccatis; quia cui licet, vel conceditur, quod est majus, competit quoque, nec negari convenit, quod est minus.

VIII. Ecclesiarum Parochialium regimini praeficiant Ordinarii Latini, si habere possint, eos, qui in Seminariis Italo-Graecorum erectis, altero quidem Panormi, altero autem in Calabria in Oppido Sancti Benedicti Ullano, vel in Collegio Graecorum in Urbe, trium ad minus annorum spatio versati sunt, Studiiisque literarum incubere; dummodo caetera ad curam animarum exercendam requisita non desint, atque Episcopus ejusdem Seminarii Praesidis, seu respective Rectoris literas exhibeat, quae de recta eorum vita ratione, deque in Graecis, Latinisque scientiis progressu testimonium ferant.

IX. Liberum tamen sit ipsis Episcopis, Viros alios idoneos Coadjutores, & Cooperatores Parochis Graecis, si opus fuerit, adungere in audiendis confessionibus, & penitentiam injungendis, ac caeteris, quae ad salutem pertinent animarum; ipsisque in his per eorum Dioeceses absque Sacerdotum ipsorum praesidio, & gravamine, committere vices suas, cum propter occupationes multiplices, & occasiones varias, possit contingere, ut nequeant per eandem Dioeceses officium suum exequi per se ipsos.

X. Nunquam Monachis Graecis, seu Calogeris, Animarum cura committatur, nisi ex necessitate, vel alia iusta causa.

XI. Presbyteri Seculares Graeci ex Albania, vel aliis Orientis partibus advenientes, abjuratis Schismate, & erroribus, atque in fide Catholica bene instructi, in Parochialibus, seu Curatis Ecclesiis Graecorum institui possunt.

XII. Tollendus abusus, ubi est, ut vir, atque uxor simul, & eodem tempore eidem Presbytero confiteantur.

XIII. Aqua ex ritu Graeco in die Epiphaniae, vel primo die mensis benedicta, conservetur in Ecclesia, ut illa Fideles adspargantur.

S. VI.

De Sacramento Eucharistiae, & Missae Sacrificio.

I. Sacerdotes ad penitentiae Sacramentum frequenter accedant, ut cum Divinum Mysterium peracturi sunt, nulli coram Deo crimini sint obnoxii; sed cor habeant omnipravitate vacuum, mundum, quoad fieri potest, ac purum: Indignum enim, ac auribus planè horrendum est, ut qui animum habet aliquo scelere foedatum, Sanctum Sanctorum impuris manibus contrectet, & placare Deum ardentem, qui in peccatis existens, ipsius Dei furorem, & iracundiam provocat.

II. Item permittitur eidem, facta jam consecratione, antequam Sacerdos communicet, juxta ritum in Liturgia praescriptum, aquam ferventem, seu tepidam in Sacrum Calicem infundere.

III. Tollatur abusus tundendi, vel etiam miscendi Sacro Oleo, ac iterum coquendi, vel aliàs exsiccandi species Sacramenti Sacrae Eucharistiae Ferià quintà Coenae Domini, ut deinde illud asservent.

IV. Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, quod pro Infirmis asservatur, singulis octo diebus, aut saltem quindecim renovetur.

V. Non asservetur idem Sacramentum toto anno: Si tamen asservatum fuerit, in fine anni sumatur.

VI. In celebratione Solemni, & aliarum Missarum, & de hora celebrandi eas, dummodo in consecratione, vel consecratione formam verborum à Domino expressam, & traditam observent, & celebrando non transgrediantur horam nonam, suam sequi consuetudinem permittantur: ita tamen, ut jejunii lex de unica consecratione in die religiosè servetur; & si alicubi viget consuetudo producendi jejunium cum Missa usque ad vesperam, minime aboleatur, sed in suo robore, ac firmitate permaneat.

VII. Si inter Graecos, qui in Italia, & Insulis adjacentibus degunt, viget abusus, quem in Orientalibus regionibus vigere perhibent, ut Monachi Eucharistiae particulam suspensam ad collum, vel aliter secum deferant, necnon in privatis Domicibus, ubi eos commorari contingat, retineant, ut eo auxilio freti, liberi à quibuscumque periculis evadant; vel cum in longiora itinera se committunt, ea refici valeant; eum omninò aboleri volumus, & expressè mandamus: praefatisque Monachis, ne id in posterum facere audeant, severissimè prohibemus. Obsequium enim, ac reverentia, quae singuli Fideles Augustissimum hoc Sacramentum prosequi debent, non patitur, ut privatim ac latentur, cujuscumque arbitrio & voluntate, domi illud retineatur, aut in itineribus, ac peregrinationibus asportetur.

VIII. Cum in Parochialibus Ecclesiis ipsorum Graecorum, ex antiquissimo, & hactenus servato ritu, nonnisi semel in die per unum Sacerdotem celebrare liceat, permittitur quidem Presbyteris Graecis suum, si velint, morem hac in parte servare: Interdicitur autem Latinis Sacerdotibus, ne Missas, & alia Divina Officia in dictis Graecorum Ecclesiis, & super eorum Altaribus Majoribus, extra casum alicujus necessitatis, & aliorum Altarium, Ecclesiarumque defectus, & nisi ex Parochi Graeci consensu, quem nullatenus hujusmodi in casibus negare possit, celebrent.

IX. Quia tamen ipsi Graeci, & Albanenses Presbyteri Nobis humillimè supplicarunt, ut sibi liceat pro Sacerdotum numero plures in die in suis Ecclesiis Missas celebrare: Nos ipsorum precibus annuere volentes, per praesentes nostras concedimus, ac indulgemus, ut in suis

Sacerdotes ad Sacramentum Penitentiae frequenter accedant; cum praesertim Divinum Sacramentum peracturi.

Permittitur etiam, ut aquam ferventem in calicem infundant.

Interdicitur abusus tundendi, vel exsiccandi species Sacramenti Eucharistiae.

Eucharistia pro infirmis renovanda singulis octo, aut quindecim diebus. Non asservanda toto anno.

Servandus Graecorum ritus in celebratione Missarum sub certis conditionibus.

Ne Monachi iter agentes Eucharistiam secum ferant.

Permittuntur Graeci Presbyteri suum servare ritum, nonnisi semel in die super uno, eodemque Altari Missam celebrandi, & prohibentur Sacerdotes Latini in Parochialibus ipsorum Graecorum Ecclesiis Missas, & Divina Officia celebrare.

Conceditur Presbyteris Graecis, & Albanensibus, ut in Ecclesiis suis praeter Altare majus,

Unctio non est sufficiens satisfactio penitentiae. Extrema Unctio infirmis exhibenda. Per unum, vel plures Presbyteros administrari potest.

Qui ungit, idem formam proferat Sacramenti.

Forma absolutionis in Concilio Florentino praescripta utantur.

Extra necessitatis casum, prudentiae, & arbitrio Ordinarii relinquatur, ut Presbyteri Albanenses Latinorum etiam confessiones excipere valeant.

Sacerdotes Conjugati possunt, & curam suscipere Parochiarum, & Parochianorum confessiones audire.

Ecclesiarum Parochialium regimini praeficiendi sunt, qui in Seminariis Italo-Graecorum, seu Albanensium triam ad minus annorum spatio versati sunt. Possunt Ordinarii Latini alios Presbyteros idoneos Parochis Graecis, vel Coadjutores, & Cooperatores, adungere.

Monachis Graecis, nisi ex iusta causa, non est cura animarum committenda.

Presbyteri Seculares advenientes, abjuratis erroribus, & Schismate, in Parochias Graecorum institui possunt.

Vir, & Uxor non debent simul confiteri.

Aqua benedicta usus.

1742.
alia quoque
Altaria eri-
gant, in qui-
bus ipsi Græ-
ci, vel Lati-
ni Missas
celebrare
possint.
Prohibetur
Græci cele-
brare ritu
Latino, &
Latini ritu
Græco.

Prohibet, ne
Latinus Pa-
rochus Py-
xidem in Ci-
borio cum
Particulis
sub specie
fermentati
pro commu-
nionem Græ-
corum, aut
Parochus
Græcus sub
specie azy-
mi pro com-
munionem La-
tinorum re-
tineant.

Præcipit
Laicis Lati-
nis, ne un-
quam sub
specie fer-
mentati com-
municent.
Permittit
Græcis Lai-
cis, ut ubi
propriam Pa-
rochiam non
habent, pos-
sint commu-
nicare in Ec-
clesia Latina
sub specie
azyymi.

Contrariam
consuetudi-
nem eurent
Ordinarii
Locorum sua-
vissimis mo-
dis tollere.

Communio
sub utraque
specie per-
mittitur in
illis dumtaxat
Locis, in
quibus hac-
tenus fuit
introduc-ta.

Indulget
Presbyteris
Græcis, seu
Albanensibus,
quo, et præ-
ter Domini-
cas, & Sab-
bata, in reli-
quis Feriis
Quadrage-
simæ, exce-

Parochialibus, vel aliis Ecclesiis, præter Altare Majus, alia etiam minora Altaria, seu Cappellas, Sacris Indumentis Græcorum, seu Latino-rum more, ornata, seu ornatas, erigant, in quibus Latini, vel Græci Presbyteri respectivè suo quisque ritu celebrare valeant.

X. Cum in Sacro Generali Florentino Concilio præscriptum sit, ut unusquisque Sacerdos Eucharistiam juxta Ecclesiæ suæ ritum, sive Latinae, sive Græcæ, in azymo, seu fermentato conficere debeat, vetitumque à Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, ne Latinus Sacerdos Græco ritu, aut Græcus Latino utatur; districtius inhibemus, etiam sub penis perpetuæ suspensionis à Divinis, ne Presbyteri Græci Latino more, & Latini Græco ritu, sub quovis licentiarum, & facultatum Missas, & alia Divina Officia, Græci Latino more, & Latini Græco ritu celebrandi, ab Apostolica Sede, vel ejus Legatis, ac etiam Majori Pœnitentiario pro tempore existente obtenturum prætextu, Missas, & alia Divina Officia celebrare, vel celebrari facere præsumant.

XI. Eadem quoque ratione, tam ubi sunt duæ Parochiæ, Latina altera, & altera Græca, quam in una eademque Parochiali Latinorum, vel etiam Græcorum Ecclesia, in qua, ut præmittitur, præter Altare majus, quod pro solis Græcis Sacerdotibus erectum est, minora quoque Altaria pro Latinorum Sacerdotum usu extructa conspiciuntur, statuimus, & decernimus, ut neque Latinus Parochus Pyxidem in Ciborio cum Particulis sub specie fermentati pro communione Græcorum, neque Parochus Græcus sub specie azyymi pro communione Latinorum, in quocumque Ecclesiæ suæ Altari retineat; sed unusquisque Sacerdos non nisi in suo sive Græco, sive Latino ritu Eucharistiam Fidelibus porrigere debeat.

XII. Ne Laici autem Latini communionem à Græcis Presbyteris sub specie fermentati recipiant, prohibemus omnino, & interdicens.

XIII. Græcis tamen Laicis permittimus, ut ubi Parochiam Græcam non habent, possint, si velint, in Ecclesia Latina Eucharistiam sub specie azyymi à Latinis Sacerdotibus sumere.

XIV. Quod si in Locis, in quibus Græci, & Latini simul moram trahunt, & sunt utriusque ritus Ecclesiæ, Latini quidem in Fermentato, & Græci in azymo Sacram Eucharistiam quandoque sumere soleant; si quidem hæc consuetudo sine Populi offensione, animorumque commotione removeri non potest, Ordinarii curam suam suavissimis modis impendant, ut Latini semper in azymo, Græci autem, ubi propriam Parochiam habent, in fermentato communicent.

XV. Ut autem iidem Laici Græci Eucharistica sub utraque specie communione refici valeant, permittimus, in illis dumtaxat Locis, in quibus ejusmodi ritus introductus est, & ad præsentem usque diem servatur, ac viget: ita tamen, ut sub altera tantum specie totum, atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi firmiter credant, ac propterea, quoad fructum attinet, nullâ gratiâ ad salutem necessaria eos fraudari, qui unam speciem solam accipiunt: ubi verò præfatus ritus consuetudine hæctenus receptus non est, Episcopis, quorum jurisdictioni Græci subijciuntur, cura sit, ne in posterum admittatur.

XVI. Volentes autem specialem ipsis Græcis, & Albanensibus Presbyteris gratiam facere, tenore præsentium, ut tempore jejunii quadragesimalis, quo, exceptis Dominicis, Sabbatis, & nonnullis solemnioribus festivitibus, ex antiquo more, non nisi Missa Præsanctificatorum celebratur, Græci, & Albanenses prædicti, servato tamen, nec prætermissio in Parochialibus

Ecclesiis Præsanctificatorum ritu, in aliis Altari-bus, seu Ecclesiis, sive Capellis, pro sua, ac Fidelium Populorum devotione, Missas integras quibuscumque hebdomadæ diebus, ac præsertim cum dies Festi de præcepto Latinae Ecclesiæ occurrunt, quos observare tenentur, excepto postremo majoris hebdomadæ triduo, celebrare possint, & valeant, concedimus, & indulgemus.

XVII. Si Græci velint accipere Altaria portatilia ab Episcopis Latinis consecrata, bene erit; sin minus, tolerentur eorum antimensia, sive Throni, super Altaria lapidea ponendi, cum celebrant.

XVIII. Corporalia ut Latini habeant, nisi Thronis etiam pro corporalibus utantur.

XIX. Latinis Presbyteris Latino ritu in Græcorum Catholicorum Ecclesiis celebrantibus, si careant proprio Altari portatili lapideo, super Antimensis, seu Thronis Græcorum Sacrum facere non licet.

XX. Unusquisque Sacerdos in aureo, vel argenteo solùm, aut saltem stanneo Calice sacrificet, habens Thronos, seu Corporale de lino, candidum, & nitidum, & Altare mundis vestimentis opertum, vel decenti paratu ornatum.

XXI. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

§. VII.

De Sacramento Ordinis.

I. Romani Pontifices Prædecessores nostri necessitatibus Italo-Græcorum occurrere volentes, ut commodè possent à proprii ritus Præsulibus ad Ordines promoveri, simulque caventes, ne si ab Ordinariis Latinis ad Græcos Antistites in Græciam, vel Epirum, aut alias Orientis partes cum dimissioris remitterentur, ad Schismaticos Episcopos pro ordinatione confugerent, constituerunt: Clemens quidem VIII. anno 1595. Romæ habendum esse Episcopum Græcum Catholicum, qui Græcos Episcopis Latinis Italiae, & adjacentium Insularum subiectis Sacris Ordinibus initiaret: Clemens verò XII. anno 1735., ut Italo-Græcorum in utraque Sicilia commorantium commodis consulere, alterum ejusdem Græci ritus Episcopum in Seminario Corsino à se in Calabria erecto, propter Græcorum hujusmodi Ordinationes, manere iussit, quorum laudatissimum Institutum Nos quoque per præfentes nostras perpetuè valituras Literas confirmamus, & innovamus.

II. Ne quis Clericus Sæcularis ritus Græci, quamvis alias sit idoneus moribus, scientia, & ætate, ad Sacros Ordines promoveatur, nisi prius legitime constet, eum Ecclesiasticum Beneficium, vel Patrimonium, quod sibi ad vitam honestè sufficiat, pacificè possidere: ac propterea deficiente titulo Beneficii, per legitima documenta Ordinarium suum certiore reddere debet de sufficienti Patrimonio, ut valeat Sacris Ordinibus initiari: loco autem dicti Patrimonii, nec Clericus Uxoris suæ dotem assignare præsumat, nec Ordinarius eam recipere audeat.

III. Quemadmodum etiam nemo ex Græcis, seu Albanensibus in Calabria, & Sicilia commorantibus ad sacra ministeria assumatur, qui trium saltem annorum spatium, Græcis, Latinisque literis non dederit operam in altero ex Seminariis Italo-Græcorum, vel in Collegio Græcorum in Urbe.

IV. Promovendi ad Sacerdotium, & Presbyteri, qui præficiendi fuerint Ecclesiarum Regimini, examinentur antea diligenter, si præcipuè de Horis Canonicis, & Missarum Officiis secundum distinctionem temporum exequendis sint sufficienter instructi, ut ad hæc non nisi digni admittantur.

1742.
pro ultimo
triduo ante
Pascha, pos-
sint Missas
integras cele-
brare; Sic
tamen, ut ab
Hebdomada-
rio, seu Pa-
rocho Missa
Præsanctifi-
catorum non
omitatur.

Possunt, si
velint, Græ-
ci Altaria
portatilia à
Latinis acci-
pere.

Græci Thro-
nis pro cor-
poralibus
uti possunt.
Presbyteris
Latinis non
licet super
Antimensio
Græcorum
Sacrum face-
re, si careant
proprio Altare
lapideo por-
tatili.

De Vesti-
bus, & aliis
Sacris.
De Mulle-
ro servitio
ad Altare.

Ut Græci à
Græcis Epi-
scopis ordi-
nentur.

Ecclesiasti-
cum Benefi-
cium, vel
Patrimo-
nium, ad Sa-
cros Ordines
promovendis
necessarium.

Nemo ex
Græcis, sed
Albanensibus,
ad Or-
dines promo-
veatur, qui
trium saltem
annorum spa-
tium in Semi-
nario Græ-
corum non
fuerit com-
moratus.

De examine
Ordinando-
rum.

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

V. Sacer-

1742.
De Horis
Canonicis.

Episcopi
Græci in Or-
dinibus con-
ferendis Eu-
chologio
Græco utan-
tur.

Quidam Or-
dines ritu La-
tino supplendi
sunt ab eo, qui
primùm ritu Græco
aliquibus
Ordinibus sus-
cipit.

Non ordi-
natur, nisi
cum dimis-
sionis Latini
Ordinarii.

De suspen-
sione, & ir-
regularitate.

Solus Papa
in irregulari-
tatis dispen-
sat.

Episcopi
Schismatici
nec Ordines,
nec alia Sa-
cramenta
conferant.

De Episcopis
Græcis Ca-
tholicis.

De Ordina-
tis à Schis-
maticis.

De eorum-
dem absolu-
tione.

Et dispen-
satione super
irregularita-
te.

Interstitio-
rum lex cum
Græcis, seu
Albanensibus
relaxatur.

V. Sacerdotes, & quicumque sunt in Sacris Ordinibus constituti, Horas Canonicas more suo dicant: & priusquam Missam celebrent, Officium matutinale recitare curent.

VI. Episcopi Græci in Ordinibus conferendis ritum proprium Græcum in Euchologio descriptum servant, in quo, etsi nonnulli de Minoribus Ordinibus prætermitti videantur, eos tamen vel nunquam habuisse, vel eorum exercitium aliis Ordinibus esse adnexum iidem Græci affirmant.

VII. Inde tamen dubitationes quandoque oriri solent, quinam nimirum Ordines splendidi sint ab eo, qui primùm ritu Græco aliquibus Ordinibus fuit initiatus, deinde ritu Latino ad reliquos esse promovendus. Quas controversias ut de medio penitus tollamus, certamque tradamus regulam in posterum servandam, ita decernimus; si quis ritu Græco Clericus, & Lector tantum fuit initiatus, atque ex benignitate Sedis Apostolicæ obtinuit, ut Majores Ordines latinis cæremoniis sibi conferatur, is antequam Subdiaconus ordinetur, tres minores Ordines omisos debet ritu Latino suscipere. Si verò, præter Lectoris Ordinem, ad Subdiaconatum etiam Græco ritu ascendit, & ex dispensatione eidem Apostolica facultas sibi facta sit, cæteros Ordines ritu Latino suscipiendi, antequam inter Diaconos cooptetur, ex minoribus Ordinibus Exorcistatum tantummodo supplere cogitur; cum per Subdiaconatum Græco ritu collatum, Acolythatum, & Ostiariatum recepisse censetur. Idem dicendum de eo, qui una cum reliquis inferioribus Ordinibus, Diaconatum, aut etiam Presbyteratum Græcè suscepit, & Latino postea ritu ad Sacrum Presbyteratus respectivè Ordinem, aut Episcopatum promovendus sit, ex Apostolica concessione: nimirum Exorcistatus Ordinem in ipso, antequam Presbyter ordinetur, aut Episcopus consecratur, esse supplendum.

VIII. Græci sine Literis dimissorii Episcopi Latini Diocesani nullatenus ad primam Tonsuram, vel aliquem Ordinem recipiendum admittantur.

IX. Promoti ad primam Tonsuram, vel ad alium quemcumque Ordinem sine Dimissoriis Latini Ordinarii, suspensi sunt; & si suspensi in Sacris Ordinibus ministraverint, efficiuntur irregulares, sicut & Latini.

X. Super hujusmodi autem, & similibus irregularitatis dispensandi facultatem à Sancta Sede Apostolica obtineri oportet.

XI. Non sunt admittendi Episcopi Schismatici sive pro Ordinibus, sive pro aliis Sacramentis conferendis, sed impediendi, quoad Sancta Sedes Apostolica desuper consulatur, & responsum habeatur.

XII. Quos verò communionem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ habere constiterit, eis Pontificalia exercendi facultatem Ordinarii Latini in suis Diocæsis liberè concedere possunt.

XIII. Ordinati ab Episcopis Schismaticis aliàs ritè ordinatis, servatà debità formà, recipiunt quidem ordinem, sed non executionem.

XIV. Proinde ipsi Ordinati ab Episcopis Schismaticis, correcti, vel emendati reconciliandi sunt, & absolventi, cum pœnitentiis salutariis, dummodo errores, si quos amplexi fuerint, sin minus Schisma Ordinatoris abjurent in iudicio, vel publicè, vel secretò pro qualitate facti.

XV. In ordinibus autem per eos aliàs ritè susceptis ministrare non permittantur, nisi cum ipsis super irregularitate, hujusmodi occasione contracta, auctoritate Sanctæ Sedis Apostolicæ fuerit dispensatum.

XVI. Cum ex Ecclesiæ disciplina à Græcis olim recepta, promoti ad aliquem Ordinem Sacrum, si per aliquod temporis intervallum in eo non fuerint versati, ad altiorem gradum af-

cendere non possint, quò nimirum Ordinandum fides, morumque probitas eo temporis spatio cognosci valeat; qua lege Græci, seu Albanenses in Italia, & Insulis adjacentibus commorantes dubio procul tenentur: Nihilominus cum prædicti Græci, seu Albanenses Ordinarios suos, quibus subiciuntur, habeant Latinos, à quibus tanquam alieni ritus sacris ordinibus initiari prohibentur; ac proinde cum Romam, vel in Calabriam, ubi sunt Episcopi à Sancta Sede Apostolica ad Ordinationes ritu Græco exercendas deputati, repetitis vicibus, non sine quamplurimis incommodis, & expensis, ad Sacros Ordines juxta temporum intervalla suscipiendos sese conferre deberent, Nos eosdem Græcos, seu Albanenses gratis, & favoribus prosequi, eorumque incommodis consulere volentes, de Apostolicæ plenitudine potestatis, præfatis Episcopis Græcis Romæ & in Calabria pro tempore degentibus, licentiam, & facultatem imperitur, ut Græcos, seu Albanenses hujusmodi ex longinquis regionibus accedentes, qui Minoribus, sive Majoribus Ordinibus initiari cupiunt, ad omnes Ordines promovere in posterum valeant tribus diebus festivis, non autem continuis, sed aliquo temporis intervallo Antifitis ordinantis arbitrio separatis, non servatà Interstitiorum lege, nec requisita ad hoc ab iis, qui initiantur, suorum respectivè Ordinariorum Latinorum licentia, sive dispensatione.

XVII. At cum illis Græcis, seu Albanensibus, qui domicilium habent, seu aliàs commorantur in ea Provincia, in qua Episcopus ritus Græci solet sacras ordinationes exercere, ad quem propterea sine gravi incommodo per temporum intervalla accedere possunt, ab interstitiorum lege minimè dispensamus, præterquam cum Alumnis, & Convictoribus ritus Græci Collegii Græci Urbis, & Italo-Albanensium, in Calabria, & Sicilia, si eorundem Collegiorum necessitas, vel utilitas, arbitrio Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Administratoris, & Protectoris præfati Collegii Græcorum Urbis, & Episcopi præfatis, seu Rectoris utriusque Collegii Italo-Albanensium prædicti respectivè pro tempore existentium exegerit, ut præfati Alumni, & Convictores absque temporis intervallo tribus diebus festivis, non tamen continuis, ut præfertur, ad Ordines promoveantur; quo casu eos se initiari posse, plenam facultatem facimus, atque concedimus.

XVIII. Illis autem, qui non servatà Interstitiorum lege, sunt hæcenus bona fide ordinati, ex Apostolica benignitate etiam concedimus, ut in susceptis, Ordinibus ministrare, & ad majores etiam servatis servandis ascendere, absque alia dispensatione valeant.

XIX. Quod tamen de ætate Ordinandum a Sacrosancto Tridentino Concilio præscriptum est, omninò servari volumus. Nullus proinde ex prædictis Græcis, seu Albanensibus ad Subdiaconatus Ordinem ante vigesimum secundum, ad Diaconatus ante vigesimum tertium, ad Presbyteratus ante vigesimum quintum suæ ætatis annum absque Apostolica dispensatione promoveatur. Præfatorum autem Græcorum Præsulum conscientiam oneramus, ut dignos dumtaxat, & quos literis, & iis, quæ ad Ordines exercendos pertinent, bene instructos esse noverint, ad sacra ministeria assumant.

XX. Ut in Ordinibus conferendis qualibet ritum consilio, & commixtio penitus tollatur, & unus ritus Antistes alterius ritus Clericos initiare in posterum minimè valeat; sub perpetuæ suspensionis a Divinis, pœnis prohibemus, ne Latinus quicumque Episcopus etiam subiectos suæ jurisdictioni Græcos, neque Græcus quilibet Antistes Latinos quovis prætextu, sine speciali Sedis Apostolicæ licentia, ad primam

Tribus die-
bus festivis,
non tamen
continuis, si
ex longinquis
regionibus
se conferant
ad Ordines
suscipiendos
ordinari pos-
sunt.

Non tamen
dispensatur
cum illis, qui
domicilium
habent, seu
commoran-
tur in ea Pro-
vincia, in qua
Episcopus ritus
Græci solet
Sacras
Ordinationes
exercere.

Alumni, &
Convictores
Collegii Græ-
corum Urbis,
& Italo-Græ-
corum in Ca-
labria, & Si-
cilia, tribus
diebus festi-
vis ordinari
possunt, si
Collegiorum
utilitas, vel
necessitas
exegerit.

Cum iis, qui,
non servatà
interstitiorum
lege, sunt
hæcenus bona
fide ordina-
ti, dispen-
satur, ut in
susceptis Or-
dinibus mi-
nistrare va-
leant, & ad
majores etiã
ascendere.
Quoad ætatem
Ordinandum
servandã est,
quod a Sacrosan-
cto Tridentino
Synodo est præ-
scriptum.

Latinus An-
tistes Græ-
cos etiam si-
bi subiectos
Ordinibus
initiari prohi-
beretur, sic
etiam Græ-
cus Episcopus
Latinos
ordinare non
debet.

Tonfuram, vel ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem promovere presumat; alioquin tam Ordinans, quam Ordinatus, perpetuum, ut praefertur, suspensionem se subituros intelligant.

Prohibet Latinos ex Latinis progenitos, ac Latino ritu educatos juxta ritum Graecum sub spe retinendi Uxores, ad Sac. Ordines promoveri, etiam in locis, ubi Graecus ritus servatur.

Dispensatur cum Italo-Graecis, qui ad hanc diem a Latino Episcopo sunt ordinati, cum animo tamen in ritu Graeco permanendi, ut possint in eodem ritu permanere, & ad majores etiam Ordines a Graeco Episcopo cum Dimissoria tamen Latini Ordinarii, graece promoveri; cum clausula, ne id in posterum inconsulta S. Sede attentetur.

Italo Graeci si ab Episcopo Latino, cum dispensatione Apostolica, ad aliquos Ordines ob defectum Graecorum Praesulum promoventur, possunt sine alia dispensatione cum Dimissoria Ordinarii ad majores Ordines graece a Graeco Antistite provehi.

Secus, si absque dispensatione Apostolica a Latino Episcopo fuerint ordinati, debent in Latino ritu permanere; nec possunt amplius sine dispensatione Apostolica ad Graecum redire, aut in eo ministrare.

Maximè si post suscep-

XXI. Maximè autem neque permittendum, neque ullo modo tolerandum, ut Latini ex Latinis progeniti, ac Latino ritu educati, qui continentiam profiteri nolunt, juxta ritum Graecum, sub spe retinendi Uxores, ad Sacros Ordines a quocumque Antistite quavis auctoritate fulgente promoveantur, tam in locis, in quibus non sunt Populi Graeco ritu viventes, sed Latini, quam in locis, in quibus sunt Populi, qui a Graecis antiquitus fuerint oriundi, seu a Graecis originem ducant, vel alias retroactis temporibus ritum Graecum servaverint, seu apud illos, vel in eorum aliquibus Ecclesiis ritus hujusmodi ab antiquo haecenus fuerit observatus.

XXII. Cum iis tamen Italo-Graecis, qui ad hanc diem, vel propter antiquam consuetudinem, vel propter quaedam sibi, ut ajunt, a Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris concessa privilegia, quibus permittebatur Episcopis Latinis, ut Graecos sibi subiectos, vel ipsi ordinarent, seu ab aliis tam Graecis, quam Latinis Episcopis ordinari facerent, ab Episcopis Latinis bona fide, & absque dispensatione Apostolica, ad Clericalem Tonfuram, vel Minores, seu Majores Ordines sunt promoti, cum animo tamen proprium Graecum ritum retinendi, & absque actuali Latini ritus in susceptis Ordinibus exercitio; per praesentes nostras hac vice tantum dispensamus, ut eis liceat in suo Graeco ritu permanere, in eoque ad ultiores Ordines (dummodo per suum Ordinarium approbati fuerint) a Graeco Episcopo promoveri: per easdem nostras expressè prohibentes, ne quid hujusmodi de cætero, vel a Graecis ipsis, vel a Latinis Episcopis, inconsulta Sancta Sede, attentetur.

XXIII. Insuper ut omnibus, circa praefatas Italo-Graecorum hujusmodi per Latinos Praesules ordinationes, controversis, ac dubiis opportuna ratione obviamus, hac nostra Constitutione decernimus, & declaramus, quod si Episcopus Latinus, sive Ordinarius, Italo-Graecis primam Tonfuram, vel Ordines Minores ritu Latino conferat, cum dispensatione Apostolica, itaut ordinati ab illo in suo Graeco ritu ministrare debeant, (quod ex defectu Graecorum Praesulum per Sedem Apostolicam concedi solet); licitè possit idem Latinus Ordinarius literas dimissoriales Italo-Graecis hujusmodi a se, vel ab alio Latino Praesule, ut praemittitur, ordinatis concedere, ut ad Sacros Ordines Graeco ritu, absque alia dispensatione Apostolica, promoveantur.

XXIV. Si verò absque Apostolica dispensatione Italo-Graeci hujusmodi a Latino Episcopo ad aliquos Ordines ritu Latino promoverentur, (id, quod illicitè tam ab Ordinate, quam ab Ordinate fieret, utpotè huic nostrae Constitutioni contrarium) Graeci Clerici hujusmodi sic Latino ritui alligantur, ut ab eo ad Graecum redire amplius non liceat, sine Apostolica dispensatione; neque Latino Episcopo, seu Ordinario amplius fas sit Graecum Clericum, a se, ut praemittitur, Latino ritu in minoribus Ordinibus constitutum, cum literis dimissorialibus ad Graecum Antistitem remittere, ut ab eo ad Sac. Ordines graecè promoveatur, sine dispensatione Apostolica; sed debeat illum potius, si quidem idoneum judicaverit, post obtentam absolutio-nem a suspensione, vel ipse ritu Latino ordinare, vel ab alio Latino Praesule ordinari facere. A ritu enim Latino ad Graecum, ut praediximus, nec transire, nec redire fas est, absque dispensatione Apostolica.

XXV. Hinc eadem literæ dimissoriales potiori jure deneganda sunt Italo-Graecis, qui

quam baptizati ritu Graeco, non modò primam Tonfuram, & Minores Ordines Latino ritu susceperunt; sed etiam Latine vixerunt, & postea ad Majores Ordines ritu Graeco provehi cupiunt: nam Latinus ritus semel assumptus, ut praefati sumus, absque speciali Sedis Apostolicae auctoritate, deseri nequit: ut igitur Italo-Graeci hujusmodi ad ritum Graecum redeant, indigent Apostolica dispensatione; ut verò ad Majores Ordines ritu Latino ascendant, dispensatione non indigent.

XXVI. Etsi experendum quàm maximè esset, ut Graeci, qui sunt in Sacris Ordinibus constituti, castitatem, non secus ac Latini servarent: Nihilominus, ut eorum Clerici, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Uxores in eorum ministerio retineant, dummodo ante Sacros Ordines, Virgines, non Viduas, neque corruptas, duxerint, Romana non prohibet Ecclesia. Eos autem, qui Viduam, vel corruptam duxerunt, vel ad secunda vota, prima Uxore mortuâ, convolarunt, ad Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum promoveri omninò prohibemus.

XXVII. Præterea si quis Subdiaconus, Diaconus, vel Presbyter, post Sacram Ordinationem, Uxore mortuâ, aliam duxerit, vel si Uxorem non habebat, ducere praesumpserit, nedum excommunicationis latae sententiae poena, aliisque nostro, & Successorum nostrorum Romanorum Pontificum arbitrio infligendis, severissimè punietur; verum etiam statim ab Ordine erit deponendus; & ab illegitima Uxore separandus. Matrimonium enim post recensitos Ordines contractum, nullum irritumque declaramus.

XXVIII. Presbyter Graecus conjugatus, antequam ad Sacrum Sacrificium, seu Sanctam Missam celebrandam accedat, vel per hebdomadam, vel per triduum ab Uxore curet abstinere.

§. VIII.

De Sacramento Matrimonii.

I. **C**URRENT Ordinarii Locorum, ut Decretum Sacri Generalis Concilii Tridentini de reformatione Matrimonii vertatur in linguam Graecam vulgarem, & in locis, & Parochiis Graecorum, & Albanensium, quoties expedire viderint, evulgetur, & publicetur.

II. Matrimonia inter Conjuges Graecos dirimi, seu divortia, quoad vinculum, fieri nullo modo permittant, aut patiantur: Et si qua de facto praecerint, nulla & irrita declarent.

III. Quia verò, secundum Apostolum, Mulier mortuò Viro ab ipsis est lege soluta, & nubendi cui vult in Domino liberam habet facultatem, secundas, & tertias, & ultiores etiam nuptias Graeci non condement, sed illas tanquam legitimas, & validas approbent inter Personas, quæ alias licitè de jure ad invicem Matrimonio jungi possunt.

IV. Secundò tamen nubentes Presbyteri nullatenus benedicant: nec ipsos Bigamos ad Sacros Ordines, sine speciali dispensatione Apostolica, promoveri liceat.

V. Et quoniam apud Graecos consueverunt contrahi matrimonia inter personas contingentes se, juxta eorum computationem, octavo gradu, qui secundum computationem, & distinctionem graduum, quam Latini faciunt, apud hos quartus habetur: ne id praesumatur deinceps, firmiter prohibemus; ac districte praecipimus, ut, cum in ulterioribus gradibus licitè matrimonia contrahantur, in praedicto quarto Consanguinitatis, vel Affinitatis gradu copulari ulterius non praesumant; Statutum, quoad hoc, Generalis Concilii observantes.

VI. Item in cognationis spiritualis, qua in Baptismo, & Confirmatione contrahitur, gradibus, servetur id quod in Tridentina Synodo definitum est. In Baptismo videlicet inter susci-

1742. tos a Latino Episcopo Ordines, Latine vixerint: Nam Latinus ritus semel assumptus, absque licentia Sedis Apostolicae deseri nequit.

Matrimonium Presbyterorum cum unica, & virgine non reprobatur.

Post Subdiaconatum, Diaconatum, & Presbyteratum, contractum, irritum declaratur.

De Presbytero Graeco conjugato.

Decretum Concilii Tridentini de Matrimonio servandum.

Matrimonia dirimi nequeunt.

De secundis, & ulterioribus nuptiis.

De Bigamis.

De gradibus Consanguinitatis, & Affinitatis.

De Cognatione spirituali.

pientem, & Baptizatum, & illius Patrem, & Matrem, necnon inter Baptizantem, & Baptizatum, Baptizaticum Patrem, & Matrem tantum, cognationem contrahi; eamque rursus, quæ ex Confirmatione oritur, Confirmantem, & Confirmatum, illiusque Patrem, & Matrem, ac Tenentem non egredi: omnibus inter alias Personas spiritualis hujus Cognationis impedimentis Matrimonii sublatis.

VII. Maritus Latinus Uxoris Græcæ ritum non sequatur.

VIII. Latina Uxor non sequatur ritum Mariti Græci.

IX. Græcus Maritus potest, si velit, ritum Uxoris Latinæ sequi: Item Græca Uxor potest, si velit, sequi ritum Mariti Latini; post cuius obitum, ad ritum Græcum redire nequeat.

X. Quod si nolint, unicuique Conjugum in suo ritu, Catholico tamen, manere permittatur.

XI. Matrimonium inter Maritum Latinum, & Græcam mulierem, latinè coram Parocho Latino contrahatur: Inter maritum verò Græcum, & Mulierem Latinam, potest contrahi vel Græcè coram Parocho Græco, duobus, vel tribus testibus præsentibus, vel latinè coram Latino, ubicumque Maritus Græcus voluerit.

XII. Ejus autem loci, ac ritus Parochus debet assistere, ubi, & quo ritu matrimonium contrahitur.

§. IX.

Ritus Græcus qua ratione in Italia, & Insulis adjacentibus servandus: De Græcorum, seu Albanensium subjectione Episcoporum Latinorum jurisdictioni.

I. Quoniam Orientalis Ecclesiæ ritus, utpotè non minima ex parte a Sanctis Patribus profecti, vel a Majoribus traditi, sic animis Græcorum, aliorumque infederunt, ut Prædecessores nostri Romani Pontifices satius, consultiisque duxerint, ritus hujusmodi, qua in parte nec fidei Catholice adversantur, nec periculum generant animarum, aut Ecclesiasticæ derogant honestati, approbare, seu permittere, quam illos ad Romanarum cæremoniarum normam reducere; idcirco Græcis ipsis, & Albanensibus ritus Græci inter Latinos degentibus, tam Prælati, Parochis, & Presbyteris Sæcularibus, quam Regularibus, & Laicis, ut suis ritibus, atque observantiis, sive consuetudinibus uti, ac illos, & illas observare, Missasque, & alia Divina officia secundum eorum antiquam consuetudinem celebrare liberè, ac licitè possint, concedimus, & indulgemus: Nec super his a quoquam Latino Ordinario illos, vel illorum quemlibet molestari, vel inquietari permittimus: Inhibentes omnibus & singulis Prælati, aliisque, ne quis ritus, & cæremonias Græcorum in Concilio Florentino, vel aliàs approbatas blasphemare, aut reprobare, seu improbare audeat.

II. Sic verò dictis Græcis, & Albanensibus in suis ritibus permanere concessum esse, atque indultum declaramus, ut quæ a Fidelibus in Diocesi, ubi ipsi habitant, universim, & sine ullo Personarum, ac rituum discrimine, juxta Sacros Canones servanda sunt, ad eadem etiam ipsi, non obstante rituum diversitate, obligati censentur.

III. Cujusmodi sunt in primis Kalendarii Gregoriani observatio, juxta quod iidem Græci, & Albanenses tenentur universalis Ecclesiæ jejunia, & festa celebrare, ut puta, jejunium quadragesimale, Pascha, Ascensionem Domini, Pentecosten, Natalem Domini, Circumcisionem, Epiphaniam, & cætera hujusmodi, quæ in Latina, & Græca Ecclesia æque celebrantur.

IV. Deinde Summi Romani Pontificis, & Ordinarii Loci in Missis, ac Divinis Officiis

commemoratio; non Patriarcharum, neque Antistitum Orientalium, quibus nulla est in Italia, & adjacentibus Insulis jurisdicção: ubi tamen Græco Catholico Antistiti, ex licentia Sedis Apostolicæ, vel Ordinarii Loci, Pontificalia exercere permittitur, ejus quoque nomen juxta Græcorum morem post Summum Romanum Pontificem, & Ordinarium Loci commemorare liceat.

V. Tum subiectio omnibus, & singulis Romanorum Pontificum Constitutionibus, contra Sollicitantes præsertim in Confessione editis, quæ in singulas Nationes universim vires suas extendunt; ac Latinos æquè, ac Græcos sua amplitudine comprehendunt.

VI. Demum dies Festos de præcepto Latinæ, ubi degunt, Ecclesiæ servare tenentur.

VII. Ad observationem autem jejuniorum, & vigiliarum ejusdem Latinæ Ecclesiæ, si tota Loci illius Græcorum communitas, vel potior Laicorum pars cum Parochis, & Presbyteris conjuncta induci posset, optimum esset; idque absque alia Sedis Apostolicæ dispensatione, arbitrio Ordinariorum relinquimus Latinorum: Non tamen ad id cogi debent, si velint ritum suum in jejuniis sequi; cum ipsi qualibet hebdomada feria quarta, & feria sexta, ut asseritur, soleant jejunare; neque privatis personis fas sit, ubi Parochiam Græcam habent, ibi, contra proprium ritum, Latinorum more jejunia, & vigiliis servare; sed omnes vel græcè cum Græcis, vel latinè cum Latinis jejunent. Ubi verò propriam Parochiam non habent, ibi liberè, & licitè possunt in omnibus latino ritui sese conformare, sive Laici sint, sive Presbyteri, excepto Græco ritu, qui in Missis, ac Divinis Officiis a Presbyteris est servandus.

VIII. Hinc ubi Parochiam Græcam habent, tolerandus est apud Græcos esus carniæ die Sabbati, si sine scandalo fieri potest; in locis autem ipsorum, & inter eos tantum.

IX. Prohibentur tamen Græci suis Familiis Latinis cibos vitetos apponere, sive die Sabbati, quando præfatis Græcis carnes comedere licet, sive alio quocumque tempore, quo Latini debent ab illis abstinere; Latini enim Familiæ Græcorum, latium servare tenentur.

X. Item tolerandum est, ut ad jejunium eodem die Sabbati in Quadragesima, excepto uno Sabbato Sancto, ex antiqua traditione, non teneantur, sed dumtaxat ad abstinentiam.

XI. In jejuniis quoque biduanis, vel triduanis, vel aliis a Diocesanis, vel in Jubilæis a Summo Pontifice Romano indicis, dies Sabbati in eis comprehensus, vel præscriptus, in alium diem pro Græcorum plebe ab ipsis Diocesanis Apostolica Auctoritate permittitur commutari.

XII. Verùm quia pro parte dilectorum Filiarum Græci ritus in Corsica habitantium Nobis nuper humillimè preces porrectæ fuerunt, ut Auctoritate Apostolica declararem, ipsos non teneri ad abstinentiam a piscibus sanguinem habentibus, oleo, & vino, tam in Quadragesima, quam in quartis, & sextis Feriis, & in aliis anni jejuniis, vel, si ad abstinentiam hujusmodi tam ex præcepto, quam ex consuetudine Ecclesiæ Græcorum, ut Nobis exponitur, tenerentur, cum iis eadem auctoritate dispensare dignaremur, ut piscibus, oleo, & vino in dictis quartis, & sextis Feriis, & in Quadragesima, aliisque per annum occurrentibus jejuniis, vesi ipsi liceret. Nos paternæ Pontificiæ charitatis, quæ novit imbecillitates infirmorum sustinere, non immemores, tam dictis Græcis in Corsica habitantibus, quam omnibus & singulis Albanensibus, & Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus commorantur, tenere præsentium, ut ad instar Latinorum, in quorum Diocesis degunt, in memoratis Quadra-

Loci nomen in Missis, & Divinis Officiis commemorare; non autem Antistitum Orientalium.

Subjiciuntur Constitutionibus contra Sollicitantes in Confessione editis.

Item dies festos de præcepto Latinæ Ecclesiæ observare.

Possunt, si velint, Latinæ Ecclesiæ jejunia, & vigiliis servare, non tamen ad id cogi debent.

Tolerandus esus carniæ die Sabbati apud Italo-Græcos.

Latini Familiæ Græcorum, Latinum ritum debent servare.

Non sunt cogendi ad jejunandum die Sabbati, præter Sabbatum Sanctum.

Jejunium a Latinis die Sabbati indicitum ad aliam diem pro Italo-Græcis ab Ordinariis Latinis transferri conceditur.

Italo-Græcis in tota Italia, & Insulis adjacentibus permittitur, ut in Quadragesima, & aliis ipsorum jejuniis, piscibus, oleo, & vino uti possint.

De Ritu Conjugum.

Ut Græci in Missis, & Divinis Officiis ritus suos observare valeant, nec super his a quoquam molestantur.

In quibus debeant Italo-Græci ritum Latinum sequi.

Kalendarium Gregorianum, quoad Festa, servare tenentur.

Item Romani Pontificis, & Ordinarii

gesima, quartis, & sextis Feriis, & reliquis anni jejuniis, vino, oleo, & piscibus cuiuscumque generis possint uti, concedimus, & indulgemus. Atque Literas Clementis Papae XII. Praedecessoris nostri in forma Brevis datas ad Abbatem, & Monachos Monasterii Ordinis Sancti Basilii Magni Ritus Graeci Orientalis Terra Dimidii Iusti Panormitanae Dioecesis, pro Monachis Graecis, & Epirotis eorundem Ordinis, & Ritus fundati, quibus concessit, ut piscibus sanguinem habentibus liberè, & licitè nonnullis anni quadragesimis vesci possint, non obstantibus ritus Graeci ordinationibus, hac nostra Constitutione confirmamus, & roboramus.

XIII. Cum autem Sedi Apostolicae semper cura fuerit Graecum ritum custodire, illiusque abolitionem nunquam intenderit, aut in animo habuerit: Hinc Nos, Praedecessorum nostrorum exemplo, quantum cum Deo largiente possumus, conservationi rituum Graecorum intenti, neque expedire ducimus, neque facultatem facimus, ut Latini Ordinarii iuxta ritum Latinum ad Sacerdotium promoveant aliquem Italo-Graecum Dioecesanum, qui Graecorum more baptizatus fuerit, atque etiam vixerit, ut scilicet Graecorum plebi Latino ritu ipse ministrans praestet: praesertim quia id Graecis plebibus nullam utilitatem affert, quibus magis acceptus Parochus esse solet, si eundem cum ipsis Ritus Graecum colat, quam si Latinum sequatur.

XIV. Sed in Terris, seu Locis, & Casalibus Graecorum, & Albanensium, seu in quibus fuerint Graeci, vel Albanenses, sive sint indigenae, sive ex Graeciae Provinciis, & Insulis, vel ex Epiri, & Albaniae partibus, aut alias undecumque advenerint, Graeco ritu in praesentiarum usque viventes; ad illorum Ecclesias, seu curam animarum exercendam, non Latini, neque Latinis orti Parentibus, aut Latino more viventes, ad eundem Ritus Graecum intineant, sed Graeci, vel Albanenses ritus Graeci respective, Catholici tamen, & alioquin idonei, & sufficientes, atque alias qualitates a Sacris Canonibus habentes, sive sint indigenae, sive, in defectu indigenarum, etiam advenae, ordinentur, & eorundem Graecorum, seu Albanensium animarum cura praeficiantur.

XV. Caterum ad tollendam omnem rituum commixtionem, & confusionem, Presbyteri, & Clerici Latini in Ecclesiis Graecorum neque Missas celebrare, neque funeribus, nuptiis, ac Baptismis, & aliis Graecorum actibus publicis, & privatis interesse, aut sese immiscere, nisi ad haec specialiter per ipsos Graecos vocati fuerint, audeant, vel praesumant.

XVI. Nec Presbyteri, & Clerici Graeci in Ecclesiis Latinorum, inconsulto Episcopo, cui illa subiciuntur, vel ejus in Spiritualibus Vicario Generali, Missas, & alia Divina Officia cum solemnitatibus, & cantu celebrent. Ut autem praefatus Episcopus, sive Vicarius Generalis, praefatam licentiam ritè concedere valeant, nulla praesentis necessitas pro causa requiritur, sed satis est, ut aliqua spiritualis utilitas inde speretur.

XVII. Cum inter Latinos, Graecorumque Clericos, in processibus, sessionibus, aliisque Ecclesiasticis solemnitatibus, quas ex consuetudine, aut proprio arbitrio, & voluntate promissio usu peragere solent, lites quandoque, & controversiae, quibus charitas, & mutua animorum concordia violatur, ob praecedentiae ordinem exoriantur, quia Graeci Latinis, & Latini Graecis praecipuum locum dare renuunt; has in posterum dirimere, atque amputare volentes; praecipimus, ut in praecedentis huiusmodi, nisi consuetudo aliter obtineat, non attendatur ritus Graeci, & Latini diversitas, sed tempus Ordinationis praedictorum Clericorum, vel qualitas Ecclesiasticae dignitatis, si aliqui eorum ea

insigni reperiantur, vel caetera qualitates, quae iure suo in praefatis solemnitatibus principem locum sibi vindicare solent.

XVIII. Quia in Ecclesiasticis Graecorum libris nonnulli errores irrepsere, quibus primariam Ecclesiae Graecae puritatem fraude potissimum, ac dolo Schismaticorum corruptam esse, Orthodoxi dolent: Ideo Pastoralem Latinorum Ordinarios, in quorum Dioecesibus iidem Graeci, & Albanenses degunt, vigilantiam per praesentes nostras literas excitamus, ut omni ope, & studio curent, non aliis Graecos ipsos, seu Albanenses tam Praelatos, ac Presbyteros Saeculares, quam Regulares, Ecclesiasticis libris in Sacramentorum administratione, & Missis, Divinisque Officiis celebrandis uti, nisi iis, qui per Congregationem a Sancta Sede Apostolica emendationi librorum huiusmodi deputatam, correcti, typisque impressi fuerint.

XIX. Ita autem Graecos, seu Albanenses in suo ritu, ut praefertur, permanere, Graecaeque caeremonias custodire permitimus, ut Latinorum Episcoporum, in quorum Dioecesi degunt, iurisdictioni subiecti censeantur. Itaque Graeci, seu Albanenses ritus Graeci, tam Ecclesiastici, & Regulares, quam Laici, in utraque Sicilia, vel aliis Italiae partibus, insulisque adjacentibus commorantes, cum suos Ordinarios Graecos non habeant, non obstantibus quibuscumque exemptionibus, aliisque privilegiis dictis Graecis, eorumque Praelatis, Rectoribus, Abbatibus, & aliis tam Sancti Basilii, & alterius Ordinis Regularibus, qui privatam vitam ducunt, nec in Congregationem sunt redacti, quam Saecularibus, ac etiam Laicis Personis quocumque nomine nuncupatis, per fel. rec. Leonem X., Paulum III., Julium etiam III., & forsitan alios Romanos Pontifices, & Sedem Apostolicam in genere, vel in specie haecenus concessis, ac etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis; ita Latinis Ordinariis Locorum quae habitant, debent esse subiecti, ut ipsi Locorum Ordinarii quascumque eorundem Graecorum, & Albanensium Ecclesias, Monasteria, Prioratus, & alia Pia Loca, tam Saecularia, quam cuiusvis Ordinis Regularia, eorumque Praelatos, etiam si Episcopali, Archiepiscopali, ac majori dignitate praesuleant, necnon Abbates, Rectores, Ministros, & quasvis alias ejusdem Nationis Personas in suis Civitatibus, & Dioecesibus consistentia, quoties opus fuerit, visitare, ac in illis suam Ordinariam iurisdictionem, plenamque, & omnimodam auctoritatem, in iis, quae Dei cultum, Sacramentorum administrationem, ac animarum salutem, haereticumque extirpationem concernunt, exercere, & exequi liberè, & licitè valeant; reliquis ipsorum Graecorum, & Albanensium, in Divinis celebrandis, aliisque ritibus a Sede Apostolica approbatis, necnon privilegiis, & gratiis Apostolicis intactis remanentibus: Nec ipsis Graecis, & Albanensibus Clericis, vel Laicis, eorumve Praelatis, Ecclesiis, Cœnobiis, aut aliis Piis Locis dictas exemptiones, seu privilegia in aliquo suffragari, sed illos omnes, & singulos Locorum, in quibus moram traxerint, Ordinarios visitationi, correctioni, punitioni, iurisdictioni, & omnimoda auctoritati in praemissis subesse, illisque tanquam Superioribus suis, suarumque animarum Pastoribus humiliter obedire.

XX. Ubi verò duo essent Episcopi ejusdem Loca a Sancta Sede Apostolica deputati, unus Latinus, alter Graecus, (quemadmodum in Calabriae partibus, & in Sicilia olim fuisse perhibentur, & nunc in quibusdam Graeciae insulis existunt); Episcopus Latinus de Personis Ecclesiasticis, & Saecularibus Graecis, ac de iurisdictione Episcopi Graeci, vel aliis quibuscumque ad

Ne Italo-Graeci a Latino Dioecetano Episcopo latine ordinati Plebibus Italo-Graecis praeficiantur.

Sed Graeci, vel Albanenses, Catholici tamen, sive advenae, sive indigenae, Graeco ritu viventes praeficiantur.

Presbyteri Latini, nisi vocati, non se immiscant Graecorum functionibus.

Presbyteri, & Clerici Graeci Missas, & Divina Officia in Ecclesiis Latinorum cum solemnitatibus, & cantu celebrare prohibentur absque Episcopi licentia.

In praecedentis Clericorum Latinorum, & Graecorum, non attenditur diversitas ritus, sed tempus Ordinationis, vel qualitas Ecclesiasticae Dignitatis.

Non nisi Ecclesiasticis Libris per Congregationem a Sede Apostolica emendationi deputatam correctis utantur.

De Italo-Graecorum subiectione Episcopis Latinis, in quorum Dioecesi degunt.

Ubi duo Episcopi sunt ejusdem Loca, Episcopus Latinus, Graecus Graecorum iurisdictionem, & curam habeant.

Episcopum

Episcopum Græcum quomodolibet spectantibus, nullatenus se intromittere præsumat; sed Episcopus Latinus Latinorum, Episcopus verò Græcus Græcorum dumtaxat curam, regimen, & jurisdictionem respectivè habeant, & exercent. Id, quod de Episcopis Græcis pro ordinatione Italo-Græcorum, Romæ, vel in Calabria per Sedem Apostolicam, ut supra diximus, constitutis, minimè intelligendum esse declaramus: cum ii facultatibus Ordinariorum careant, nec quemquam ex iis, qui non sunt Alumni Collegii Italo-Græcorum, & Collegii Italo-Græcorum, seu Albanensium in Calabria, ad primam Tonfuram, aut ullum Ordinem sive Minorem, sive Majorem, nisi cum dimissoriis sui Ordinarii, promovere valeant.

XXI. In Diocesi, ubi Latini, & Græci inhabitant, & solum Archiepiscopus, sive Episcopus Latinum Ordinarium habent, dictus Archiepiscopus, sive Episcopus, circa negotia, & causas dictorum Græcorum, Vicarium Græcum ipsi Græcis gratum, vel per ipsos Græcos eligendum (ex quo Græcus Vir melius Græcos mores novit, quàm Latinus) ipsorum stipendio, & salario retinendum deputet; & in causis appellationis ad Metropolitanum, qui forsitan Græcus non esset, dictus Metropolitanus similiter in dictis causis Judicem Græcum deputare teneatur.

XXII. Ordinationes demum, & Instituta Regularia Sanctorum Patrum, de vita & statu Monachorum, ab Abbatibus, & Monachis Græcis, qui in Italia, & Insulis adjacentibus privatim degunt, nec Regulam Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Congregationem reductorum sunt professi, præcipimus inviolabiliter observari; eosque omnes, & singulos Jurisdictioni Ordinariorum Latinorum subjicimus; mandantes insuper, ut quæcumque supra, circa ritum Græcorum observantiam, præscripta sunt, admissim exequantur.

XXIII. Salvis tamen, & in suo robore semper remanentibus privilegiis, quæ a Summis Romanis Pontificibus Prædecessoribus nostris, Gregorio XIII., Sixto V., Clemente VIII., Paulo V., Urbano VIII., Innocentio X., Clemente XII., & forsitan aliis, tam Collegio Pontificio Græcorum de Urbe, & Seminario Corsino in Calabria, quàm Congregationi dilectorum Filiorum Monachorum Ordinis Sancti Basilii in Italia, concessa sunt, & indulta, quibus derogare non intendimus.

XXIV. His insuper, quæ superius in quacumque parte Italo-Græcis concessimus, indulgimus, declaramus, præcipimus, ordinavimus, & interdiximus, seu prohibuimus, Græcorum in Oriente sub propriis Catholicis Episcopis, Archiepiscopis, vel Patriarchis commorantium, & aliarum Christianarum Nationum quorumcumque Rituum a Sancta Sede approbatorum, seu permissorum, juribus qualibuscumque, si quæ illis de jure, vel ex consuetudine, vel aliis quomodolibet legitime competant: aut Apostolicis Constitutionibus, vel Conciliorum Generalium, aut particularium, seu Congregationum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Decretis, quæ super Ritibus Græcorum, seu aliorum Orientalium emanarunt, ullo pacto præjudicatum, vel præjudicium ullum quantumvis minimum illatum esse non intendimus; idque expressè declaramus, & pro declarato, & in qualibet hujus nostræ Constitutionis, seu dispositionis parte pro repetito haberi volumus, & mandamus.

§. X.

DECERNENTES præsentem literas, & in eis contenta quæcumque nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nul-

latis vitio, aut intentionis nostræ, seu quopiam alio defectu, notari, seu impugnari, aut aliàs quomodolibet infringi, vel retractari, seu invalidari, aut in jus, vel controversiam vocari, aut adversus eas, & ea quodcumque juris, & facti, vel justitiæ, & gratiæ remedium intentari, impetrari, vel concedi ullatenus posse, sed ab omnibus, quos concernunt, & concernent quomodolibet, quacumque dignitate, & honore fulgentibus in futurum inviolabiliter observari debere.

Sicque & non aliter per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, ac Commissarios, quavis auctoritate fungentes, ac etiam S. R. E. Cardinales, & de latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si fecus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Mandantes universis, & singulis Venerabilibus Fratribus, Episcopis, Archiepiscopis, Primatibus, Patriarchis Latinis, in quorum Diocesis Italo-Græci hujusmodi degunt, ut in suis Synodis, Constitutionibus, statutis, edictis, decretis, seu aliis quibuscumque mandatis, & monitis, circa eorum ritus, observantias, & consuetudines, præter id, quod in nostris hisce literis expressè & explicitè continetur, nihil aliud, nisi consulta prius S. Sede Apostolica, moneant, edicant, decernant, constituent, præcipiant, seu mandent.

Non obstantibus Prædecessorum Nostrorum Literis, aliisque præmissis, necnon Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus circa Italo-Græcos hujusmodi, eorumque Ritus, observantias, mores, ac consuetudines, Constitutionibus, & Ordinationibus, ac etiam Communitatum, Monasteriorum, & Ecclesiarum prædictorum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis eisdem Italo-Græcis, illorumque Communitatibus, vel singulis eorum Personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam per modum Statuti perpetui, etiam Motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine similibus, etiam iteratis vicibus, ac etiam cum quibusvis derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & efficacissimis, & insolitis clausulis, irritantibusque, & aliis Decretis in genere, vel in specie, aliàs in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, eorum tenores præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permanentis, hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, quod præsentium transumptis sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo alicujus Personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem prorsus fides habeatur in Judicio, & extra, quæ eisdem præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Nulli ergo omninò hominum liceat, hanc paginam nostri decreti, constitutionis, declarationis, inhibitionis, prohibitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem, anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingente,

Decretum irritans.

Nihil innovetur, inconsulta Sancta Sede.

Derogationes.

Exemplorū Fides.

Sanctio.

Dat. die 26. Maji 1742.

Episcopus Latinus circa causas Græcorum Vicariū Græcum ipsius salario retinendum deputet.

De Monachorum, seu Calogororū Institutis.

Salvis privilegiis à Sede Apostolica concessis Collegio Græcorum de Urbe, Seminario Corsino in Calabria, & Cong. Monachorū S. Basilii in Italia.

Quæ in hac Constitutione sunt disposita quoad Italo-Græcos, non præjudicant Constitutionibus Apostolicis, Decretis Synodalibus, & aliis Statutis circa ritus Græcorum in Oriente sub Catholicis Episcopis commorantium, vel aliarum Nationū quorumcumque ritus a S. Sede approbati, seu permissi.

Clausula.

fimo quadagesimo secundo, septimo Kalendas Junii, Pontificatus Nostri Anno Secundo.

P. Card. Pro-Datarius.

D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus.

Loco ✕ Plumbi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 2. Julii ejusdem Anni.

LVIII.

Approbatio Publici cultus ab immemorabili tempore exhibiti Beatæ Joannæ Valefiæ olim Reginæ Franciæ, & Fundatrici Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

Summarium
precum.

Acta sub Ur-
bano VIII.

Item sub
Alexan. VII.

EXPO NI Nobis nuper fecit dilectus filius Marcus Antonius Gravois Frater expressè professus, ac Diffinitor Generalis Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia nuncupatorum, necnon Postulator Cause Canonizationis Beatæ Joannæ Valefiæ, quod dudum fel. record. Urbanus Papa VIII. Prædecessor noster, postquam Processus auctoritate Ordinaria anno MDCXVII. peracti super fama Sanctitatis, Virtutum, & Miraculorum ejusdem Beatæ Joannæ Valefiæ, dum vixit, Francorum Reginæ, ac Ordinis Annuntiarum Beatæ Mariæ Virginis Fundatricis, in Congregatione Venerabilium Fratrum tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præpositorum discussi fuerant, per suam Commissionem manu propria signatam hujusmodi causam eidem Congregationi Cardinalium cognoscendam, & discutiendam demandavit; cujus Commissionis vigore ab eadem Congregatione, seu à bo. mem. Carolo, dum pariter vixit, S. R. E. præfate Cardinali Pio nuncupato tunc dictæ Congregationis Præfeto die XIII. Januarii MDCXXXII. litteræ remissoriales pro inquisitione in genere tunc itidem existentibus Archiepiscopo Bituricensi, & Episcopis Aurelianensi, & Nivernensi directæ, concessæ, & expeditæ fuerunt. Coram autem Archiepiscopo, & Episcopis præfatis Processu hujusmodi confecto, atque Anno MDCXXXIII. memoratæ Congregationi Cardinalium præsentato, nihil amplius tunc temporis in eadem causa actum fuit, ob Decreta memorati Urbani Prædecessoris Anno MDCXXV. edita, & MDCXXXIV. de novo proposita, super non exhibendo cultu iis, qui cum Sanctitatis, vel Martyrii fama ab hac vita migrassent, seu super casu ab iisdem excepto.

§. 1. Præterea successu temporis cum fama Sanctitatis, una cum miraculis, quæ Omnipotens Deus ob merita, & ad intercessionem dictæ Beatæ Joannæ Valefiæ operari dignabatur, quam plurimum increbuisse, atque in dies increbesceret, cla. mem. Ludovicus, dum pariter vixit, Rex Christianissimus, & Anna ab Austria Regina Mater, iteratis precibus, ac litteris datis, à fel. rec. Alexandro Papa VII. itidem Prædecessore nostro postularunt, ut ad ejusdem Servæ Dei Joannæ Valefiæ Beatificationem, & Canonizationem procedi posse benignè indulgere dignaretur. Idem Alexander Prædecessor die xx. Junii MDCLXIV. Commissionem reasumptionis Cause præfate subignavit, ac Anno MDCLXXX. dicta Congregatio Cardinalium remissoriales, & compulsoriales litteras concessit, ac ad tunc quoque existentem Archiepiscopum Bituricensem direxit, pro consecutione Processus particularis super cultu à tempore immemorabili eidem Joan-

næ Valefiæ exhibito, & casu excepto à memoratis Urbani Prædecessoris Decretis.

§. 2. Ob legitima pro tempore existentium Archiepiscoporum Bituricensium hujusmodi impedimenta, memoratis litteris executioni minime demandatis, quinimò ob temporis cursum deperditis, proinde Anno MDCXXXVIII. illarum Duplicatum ad Venerabilem Fratrem modernum Archiepiscopum Bituricensem fuit directum, cujus vigore idem Archiepiscopus Judex Delegatus super eisdem publico cultu ab immemorabili tempore præfate Joannæ Valefiæ exhibito, necnon casu, ut præfertur, excepto sententiam protulit.

§. 3. Proposito itaque in eadem Congregatione Cardinalium Dubio: *An sententia supra dicta esset confirmanda, in casu, & ad effectum de quo agebatur; ipsa Congregatio Cardinalium edidit Decretum tenoris sequentis, videlicet: Bituricen. Canonizationis Beatæ Joannæ Valefiæ, olim Reginæ Franciæ, & Fundatricis Ordinis Sanctissimæ Annunciationis Beatæ Mariæ Virginis sub Regula S. Francisci. Proposita ex dispensatione Apostolica per Eminentissimum, & Reverendissimum Dominum Cardinalem de Tencin Ponentem, ad instantiam P. Marci Antonii Gravois Diffinitoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Postulatoris specialiter deputati, in Congregatione Ordinaria absque interventu Consultorum, Causa Canonizationis Beatæ Joannæ Valefiæ prædictæ, atque in ea discussio dubio: An sententia Reverendissimi Archiepiscopi Bituricensis Judicis à Sacra Rituum Congregatione Delegati, lata super publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ exhibito, sive super casu excepto à Decretis fel. record. Urbani Papæ VIII. sit confirmanda in casu, & ad effectum, de quo agitur: Sacra eadem Congregatio, R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore in scriptis, & in voce prius audito, rescribendum censuit: Affirmativè, si Sanctissimo Domino Nostro visum fuerit. Hac die XIV. Aprilis 1742. Factaque deinde per me Secretarium de prædictis Sanctissimo Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua benignè annuit die XXI. ejusdem mensis, & anni.*

F. J. A. Cardinalis Guadagni Pro-Præf.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.

Loco ✕ Sigilli.

§. 4. Quoniam autem dictus Marcus Antonius Postulator, quo Decretum hujusmodi firmius subsistat, & servetur exactius, Apostolica confirmationis nostræ patrocinio communiri summo perè desiderat: Nobis propterea humiliter supplicari fecit, ut sibi in præmissis opportunè providere, & ut infra indulgere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos igitur ipsum Marcum Antonium Postulatorem specialibus favoribus, & gratis prosequi volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum præsentium dumtaxat consequendum harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinari, præinsertum decretum super publico cultu ab immemorabili tempore prædictæ Beatæ Joannæ Valefiæ exhibito editum, auctoritate Apostolica tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolica firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in præmissis auctoritate Congregationis eorumdem Cardinalium.

§. 5. Decernentes easdem præsentis litteras firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis ad quos spectat, & spectabit in futurum plenissime suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter observari; Sicque in præ-

Recens sententia Archiepiscopi Bituricensis super cultu immemorabili.

Ea confirmatur Decreto Congreg. Sacror. Rituum.

Confirmatio Apostolica.

Clausula.

missis